

egen Vægt skal have saa megen Kraft, at den skal tvinge dem, der nu ere uvillige, dem, der sige, at de ville stemme imod eller ikke ville stemme, til alvorligere end hidtil at beskæftige sig med den, og i saa Henseende have vi alle et Ansvar for, at Sagen bliver tagen op med Alvor, og det Ansvar har Landstinget ogsaa. Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at nu ligger Sagen i Regeringens Haand, og at det er Regeringen, der maa gennemføre Sagen i Landstinget, saa er det forhaabentlig ikke det ærede Medlems Mening dermed, at Landstinget ikke har et Ansvar i denne Sag. Landstinget har et Ansvar i denne Sag og kommer ogsaa til at bære sit Ansvar i denne Sag og kan ingenlunde skyde sit Ansvar til Side ved en Henviisning til, at det er Regeringens Sag at føre denne Sag igennem. Videre Bemærkninger har jeg ikke at gøre i Anledning af de faldne Udtalelser, og hvad selve Sagen angaar, har jeg paa et tidligere Tidspunkt tilstrækkelig udtalt mig om den.

Berntsen: Mit principale Standpunkt i denne Sag er det, at jeg grumme nødig gaar til en større Forøgelse af Folketingets Medlemstal. Det forekommer mig, at i Forhold til Landets Størrelse og Landets Indbyggerantal er 114 Folketingsmænd, som vi nu ere, en ret passende Repræsentation for Folket, hvad Tallet angaar. Jeg indser heller ikke Nyttens af den stærke Forøgelse af Folketingets Medlemstal, som andre Medlemmer kræve og lægge saa megen Vægt paa. Jeg tror ikke, at det fremmer det parlamentariske Arbejde, at Folketingets Medlemstal i større Grad forøges. Jeg hører til dem, der have glædet sig ved Tanken om, at naar vi kom til et Venstreministerium og fik anerkendte parlamentariske Tilstande her i Landet, saa skulde Arbejdet gaa betydeligt lettere og hurtigere her i dette Ting, saa skulde Udvalgenes Arbejde fremmes og Forhandlingerne ikke blive saa vidtstvævende, som de vare tidligere, fordi man i det hele taget ikke vilde anse det for nødvendigt at øve en saa skarp Kritik overfor en Regering, udgaaet af Folketingets Flertal, som naar man stod overfor en Mindretalsregering. Det forekommer mig ikke, at mit Ønske eller mit Haab i saa Henseende endnu er gaaet i Opfyldelse. Arbejdet gaar langsomt og mere langsomt, end jeg synes, det burde gaa, og hvis vi bleve et større Antal Folketingsmænd, har jeg ikke noget Haab om, at det vilde

fremme Arbejdet, snarere vilde det forsinke Arbejdet.

Men skal man gaa til en Forøgelse af Folketingets Medlemstal, ønsker jeg selvfølgelig, at denne Forøgelse bliver saa lille som mulig, og jeg har for mit Vedkommende ikke straks villet gaa til en Forøgelse af Folketingets Medlemstal med 18 ny Medlemmer. Men naar jeg nu har Valget imellem den nuværende Bestemmelse i Grundlovens § 32, der siger, at der skal være een Folketingsmand for omtrent hver 16,000 Indbyggere, og det Forslag, der her foreligger, hvor man fastsætter det højeste Tal af Folketingsmænd til 132, saa vælger jeg det Forslag, her foreligger. Saaledes som Grundloven nu er affattet i sin § 32, vil man jo, hvis man opfylder denne Grundlovsbestemmelse fuldt ud, komme til et langt større Medlemstal, end man kommer til ved Vedtagelsen af det foreliggende Forslag, og jeg erkender, at Flertallet i denne Sag har imødekommet mit Standpunkt, derved at man, i Stedet for straks at gaa til 132, har indført en Bestemmelse om, at det mindste Antal af Folketingets Medlemmer skal være 124. Jeg forstaar det saaledes, at Meningen hermed er den, at naar man kommer til en Valgkredslov, saa vil det Antal Medlemmer af Folketinget, som man først naar til, blive 124 og ikke 132, der vil da altsaa dog gaa en Tid hen, før man naar op til det højeste Tal, som her er fastsat, nemlig 132. Jeg erkender, at det er en Imødekommen mod det Standpunkt, jeg har hævdet, at man straks nøjes med en mindre Forøgelse af Folketingets Medlemstal, og derfor har jeg kunnet give dette Forslag min Tilslutning.

Med Hensyn til Grundlaget for Valgkredsinddelingen hævdede jeg ved første Behandling og har ogsaa hævdet det samme Standpunkt i Udvalget, at man burde lægge Vælgertallet til Grund for Kredsenes Størrelse i Stedet for Indbyggerantallet, idet jeg har ment, at i en By som København, hvor man ved Folketællingen her som andre Steder tæller alle de Personer, der findes, den Dag Folketællingen sker, hvor der er en Mængde tilrejsende, hvor der er et stort Antal unge studerende og en stor Garnison, vil Byen faa for stor Fordel, naar man lægger Indbyggerantallet og ikke Vælgertallet til Grund ved Spørgsmaalet om Kredsenes Størrelse. Jeg erkender dog, at ifølge de statistiske Undersøgelser er Forskellen ikke saa stor, som jeg havde tænkt mig. Men det, at Flertallet ogsaa her har været imødekommende overfor mit